

Harry Harrison – Kosmická loď plná pavučin

"Trochu se k ní přiblížíme," poznamenala Meta a přistoupila k řídicímu mechanismu pyrranské kosmické lodi.

"Nedělal bych to, být tebou," namítl rezignovaně Jason, i když si byl vědom, že na výzvu k opatrnosti každý Pyrran reaguje podrážděně.

"Není třeba se něčeho obávat, jsme od ní ještě daleko," odsekl Kirk a pohlédl na obrazovku monitoru. "Je zatraceně velká! Nejméně tři kilometry dlouhá, a zřejmě je to poslední válečná loď, jaká vůbec ještě existuje. Její stáří se odhaduje na pět tisíc let. Jsme od ní vzdálení ještě asi dvě stě kilometrů..."

Na obrovité bitevní lodi se oranžově zablesklo, a hned nato se pyrranská loď prudce otřásla a na poplachovém zařízení zaplálo rudé světlo.

"Jak že jsi říkal, že je stará?" zeptal se Jason s nádechem ironie, za což sklidil od nápadně zbledlého Kirka zuřivý pohled.

Meta dlouhým obloukem otočila loď, a pak pohlédla na monitor hlásící stupeň poškození:

"Levá týlová plocha silně poškozena a na třech místech je proražen trup," hlásila. "Abychom mohli přistát na planetě, musíme provést opravy v beztlákovém stavu."

"Fajn," řekl Jason DinAlt. "Celkem vzato, jsem rád, že nás to praštilo. Aspoň nám to připomene, že musíme být zatraceně opatrní, pokud se z toho chceme dostat živí a inkasovat půl miliardy kreditů. Takže teď si to namíříme rovnou na velitelství flotily a vymačkáme z nich všechny ty "drobné" detaily, o kterých nám nic neřekli, když jsmě dohadovali tuto práci."

Admirál Džukič, velitel Pozemských sil, byl malý mužík, který jako by se před obrovitým Pyrranem ještě zmenšil. Doslova ucouvl, když se Kirk k němu nahnul přes stůl a řekl chladným hlasem:

"Můžeme se na to vykašlat, a to znamená, že hordy z Okraje galaxie se na tento systém vrhnou, a to bude váš konec!"

"To se nestane," oponoval mu admirál. "Máme dostatek prostředků, abychom nakoupili loď a postavili flotilu. To by ovšem trvalo příliš dlouho a bylo by to nákladné. Daleko snazší by bylo využít tamtu bývalou císařskou bitevní loď."

"Snazší?" Jason pozvedl obočí. "Kolik lidí už zaplatilo životem za pokus dostat se na ni?"

Admirál si rozpačitě odkašlal. "Možná, že slovo "snazší" není právě vystihující. Přiznávám, že je to obtížné, a že při tom jsou problémy. Při pokusech jsme ztratili čtyřicet sedm lidí."

"Takže proto jste se obrátili na planetu Felicii?"

"Ano. O Pyrranech víme, že jich stačila stovka, aby dobyli celou planetu, a proto jsme vás požádali, abyste přijali tento úkol."

"Přitom jste nám ale neřekli, kdo na té lodi sedí a zabraňuje každému, aby se k ní přiblížil!"

"Ano, to připouštím, ale celý problém je v tom, že na lodi není nikdo."

Admirálův nejistý úsměv se ztratil, když viděl, jak se k němu Pyrran hrozivě přiblížil. "Prosím, dovolte, abych vám to vysvětlil," dodal rychle. "Planeta, na níž se nacházíme, byla za doby starého Císařství jednou z nejdůležitějších, i když alespoň jedenáct jiných si činilo nárok, že jsou kolébkou lidstva. My jsme však přesvědčeni, že je to právě tato. Důkazem je ona stará bitevní loď, která nad ní obíhá. Po skončení Čtvrté Galaktické Expanzní Války jí už nikdy nebylo zapotřebí. Jenže nyní..."

Kirk nedůvěřivě potřásl hlavou. "Nemohu uvěřit, že je prázdná. Odstavená, pět tisíc let stará loď přece nemůže zabít čtyřicet sedm lidí!"

"Já tomu věřím," ozval se Jason. "A vy, Kirku, byste udělal lépe, kdybyste trochu přemýšlel. Představte si - tři kilometry dlouhá, prakticky nezničitelná loď s největšími pohonnými stroji jaké kdy byly vyrobeny, což znamená, že je vybavená největšími atomovými generátory. Samozřejmě, že má také největší děla spolu s nejmodernější útočnou a obrannou technikou jaká kdy byla vynalezena. Dále má sekundární dělové baterie a je vybavena nezničitelnými

paralelními rozvody energie, bojovými komputery a ... aha, vidím, Kirku, že se usmíváte - to by bylo něco pro bojovné Pyrrany, že? Dostat se do ní, vstoupit do řídicí kabiny, ovládnout ji..."

Kirk a Meta se radostně zubili, oči jim zářily a oba souhlasně pokyvovali hlavami. Jason však pokračoval a úsměvy na tvářích obou Pyrranů pozvolna mizely.

"Ta loď je zakonzervovaná. Všechno v ní je uzavřené a vypnuté až na energetickou centrálu a výzbroj. Při konzervaci byla učiněna opatření, aby lodní komputer byl stále v činnosti a chránil loď proti meteoritům a jiným náhodným jevům v kosmickém prostoru, například kdyby se jí někdo nepovolaný chtěl zmocnit. Ten výstřel nás měl varovat a nepochybuji, že stejně snadno by nás mohla smést z kosmu.

Kdyby na lodi byla posádka připravená k obraně, nikdy by nebylo možné se k ní přiblížit, nemluvě vůbec o možnosti do ní proniknout. Za daných okolností nám nezbyvá nic jiného, než ten zpropadený komputer nějak přelstít, vždyť to nakonec není nic jiného, než inteligentní, ale tupý stroj. Nebude to lehké, ale možné to je."

Otočil se k admirálu Džikičovi a usmál se:

"Úkol přijímáme, ale za dvojnásobnou odměnu - miliardu kreditů!"

"Nemožné!" admirál zašermoval rukama. "To by náš rozpočet neunesl!"

"Ničící hordy z Okraje se blíží," upozornil Jason. "Abyste je mohl zastavit, musíte objednat a dát v docích vyrobit flotilu kosmických lodí, ale na to už je pozdě. Než budou vyrobené, hordy budou zde. Představte si, jak rozbíjejí dveře, vnikají do této kanceláře, všude plno krve..."

"Proboha, mlčte!" zasténal admirál a tvář mu zpopelavěla. Jason správně vytušil, že admirál je obyčejný vojenský byrokrat, který nikdy neviděl ani neprodělal nějakou vojenskou akci.

"Smlouva je vaše," souhlasil s povzdechem admirál, "ale pod jednou podmínkou. Máte na to třicet dní. Pokud tuto lhůtu překročíte byť i jen o jedinou minutu, neuvidíte ani desetiňk. Souhlasíte?"

Jason pohlédl na Kirka a Metu, kteří jako rázní válečníci energicky přikývli.

"Souhlasíme, ale i my máme podmínky. Ta miliarda kreditů bude vyplacena na ruku. To znamená, že vše, co bude spojeno s akcí, jako zásoby, materiál, pomoc vašeho loďstva případně i vojenského kontingentu, zajistíte bezplatně vy!"

"To ale bude nákladné!" Admirál si rozpačitě hryzl spodní ret.

"Raději pomyslete na krev, která by jinak byla prolita," připomněl mu Jason. Admirálovi vyrazil na čele pot a váhavě souhlasil.

"Hned dám vyhotovit příslušnou smlouvu. Kdy můžete začít?"

"Právě jsme začali," usmál se Jason. "Teď si podáme ruce a smlouvu podepíšeme později." Potřásl silně admirálovou rukou a zeptal se:

"Nemáte nějakou příručku nebo pokyny jak se do lodi dostat?"

"Kdybychom něco takového měli, nepotřebovali bychom vás," ušklíbl se admirál. "Prošli jsme všechny archivy a nic podobného jsme nenašli. Vše, co o tom víme, je zachyceno na pásku, který vám předáme - pokud vám to vůbec k něčemu bude."

"Asi máte pravdu, když tvrdíte, že jste zbytečně ztratili čtyřicet sedm lidí," řekl Jason. "Pět tisíc let je hezky dlouhá doba, takže i ti nejvýkonnější byrokraté museli nutně ztratit přehled. Kromě toho instrukce nelze zakonzervovat, takže není divu, že se nezachovaly. Ale my si už nějak poradíme. Pyrrané se totiž nikdy nevzdávají. Předejte nám tedy pásky s tím, co jste zjistili. Mí přátelé a já si sedneme a akci promyslíme. Buďte si jist, že termín dodržíme."

"Ale jak?" zeptal se Kirk, když se za nimi zavřely dveře admirálovy pracovny.

"Nemám nejmenšího tušení," řekl Jason a usmál se, když viděl zklamané tváře svých společníků. Pak dodal:

"Teď si sedneme, napijeme se a nasadíme si myslící čepičky. Náš úkol bude ke konci zřejmě vyžadovat použití brutální síly, ale zpočátku musíme vhodně využít intelektuální převahy člověka nad strojem, který sám vynalezl. Nalejte mi pořádného frťana s ledem, kamarádi!"

"Nalej si ho sám," odsekla Meta. "Když nevíš, jak na to, tak proč jsi vůbec ten úkol přijímal?"

Sklenky zazvonily a silná lihovina zmizela v hrdlech. Jason se usmál:

"Přijal jsem ho proto, že se naskytla příležitost přijít ke slušným penězům, a jak víte, naše hotovost je v současné době mizivá. Kdyby se nám to náhodou nepodařilo, tak ztratíme nejvýš třicet dnů života."

Dopil a vzpomněl si na těžce získanou zkušenost, že rozumně argumentovat s Pyrrany je zbytečná ztráta času, a že existují jiné způsoby jak je přesvědčit.

"Snad se té lodi nebojíte?" obořil se na ně.

Andělsky se usmál jejich zamračeným pohledům, vystouplým lícním svalům a tomu, jak jejich ruce se posunuly blíže k pistolovým pouzdrům a opět se od nich vzdálily.

"Tak jdeme na to!" zasyčel Kirk. "Zbytečně ztrácíme čas a každá vteřina je drahá. Jak začneme?"

"Projdeme si záznamy na pásku, zjistíme o té lodi co se dá, a pak najdeme způsob, jak se do ní dostat!"

"Není mi jasné, proč máme na tu loď vrhat balvany," mručela Meta. "Vždyť je zničí dřív, než k ní doletí. Ztratíme tím jenom čas. A teď zase máme na ni házet půlky dobytčat. Tím jenom plýtváme potravou!"

"Drahá Meto, zkouším různé způsoby, jak se co nejbliž dostat k lodi, tak laskavě mlč. V tomto zdánlivě pošetilém počínání je určitá metoda. Pomáhá nám při tom vlajková loď Pozemského loďstva, jejíž radary zaznamenávají, v jaké vzdálenosti od cíle je vržená hmota zničena. Máme tu třicet kosmických plavidel, které na ni nepřetržitě vrhají kusy kosmické hmoty. Bitevní loď, která po tisíciletí byla v klidu, na takový příval není zvyklá, určitým způsobem reaguje, takže tento pokus může přinést zajímavé poznatky. Pokud jde o ty půlky dobytka, jsou zabaleny do dvaceti kilogramů armlitového plastiku a jsou vrhány různou rychlostí po různých balistických křivkách. Pokud se nějaký takový balík dostane až k lodi, budeme vědět, že se to může podařit i člověku oblečenému do kosmického skafandru. Když se z toho všeho její komputer nezblázní, pak je na cestě slušně veliký asteroid mířící přímo na našeho zakonzervovaného přítele. Buď lodní komputer asteroid zničí, čímž spotřebuje velkou část energie, nebo musí dát povel k nastartování motorů a úhybnému pohybu - prostě se něco stane, a my budeme zase o něco chytřejší."

"První půlka dobytčete je na cestě!" hlásil Kirk ze svého pozorovacího stanoviště, a otočil se s úšklebkem na své druhy:

"Když jsme to připravovali, prozíravě jsem odřízl několik kusů svíčkové, abychom měli něco k obědu. Máme toho plnou lednici. Každý kus vážil asi kilo, takže to nemohlo ovlivnit náš experiment."

"Vidím, že na stará kolena ses dal na zlodějnu," popíchl ho Jason.

"Nediv se. Všechno, co znám, jsem pochytíl od tebe! Ale podívej se, kam až doletěla ta první půlka!"

Kirk ukázal na malý záblesk, který se objevil na obrazovce. "Je na nich hořlavá hmota, která vzplane, jakmile jsou zasaženy. Teď už letí další! Zdá se, že se dostává blíže k lodi než balvany, ale proniknout obranou stejně nemůže."

Jason pokrčil rameny. "Uvidíme. Mezitím si zajdeme na kus steaků a něčím to zapijeme. Máme dvě hodiny času, než přiletí planetoid. Jsem zvědav jak to dopadne." , Zatím byly výsledky pokusů mírně řečeno skličující. Miliony tun balvanů uvedených na oběžnou dráhu

za cenu vysokých finančních nákladů (jak admirál rozmrzele poznamenal) se vynořovaly z černé hlubiny kosmu, směřovaly k lodi a byly jí promptně desintegrovány.

Konečně se objevil planetoid. Radary bitevní lodi bez ustání blikaly a jakmile komputer vypočítal jeho dráhu, hlavní pohonné motory bitevní lodi se probudily a planetoid proletěl kolem levoboku lodi a zmizel v mezihvězdném prostoru.

"Velmi dramatické, ale nic víc," poznamenala ironicky Meta.

"Ale získali jsme další důležitou informaci," oponoval jí Jason. "Teď víme určitě, že pohonný systém lodi je v pořádku, a že může být kdykoli nastartován."

"K čemu nám to bude?" zamručel mrzutě Kirk.

"To zatím nevím, ale určitě se nám to bude k něčemu hodit."

Náhle zapraskalo rádio:

"Zde komunikační centrála pro Pyrrus jedna. Slyšíte nás?"

Jason se vrhl k radiu a přepnul na vysílání:

"Zde Pyrrus jedna. O co jde?"

"Bitevní loď vyslala signál na vlnové délce 183,4 tohoto znění:

"Nederuebla al navigacio centro. Kroniku či tio sangon..."

"Tomu nerozumím," zamračila se Meta.

"To je esperanto, stará pozemská řeč. Loď prostě vyslala své navigační kontrole příkaz ke změně kurzu. Nyní také známe její jméno - Nezničitelný."

"Je to důležité?"

"A jak!" Jason zavýskl radostí, a hned nastavil vysílač na uvedenou vlnovou délku. "Jakmile totiž někoho přimějete, aby s vámi mluvil, máte napůl vyhráno - zeptejte se na to kteréhokoli obchodníka. Nyní prosím o absolutní ticho, abych mohl promluvit svým nejlepším vojensko-esperantským žargonem!"

Rychle dopil sklenici vína, odkašlal si a zapnul vysílačku:

"Halo, Nezničitelný! Mluví hlavní stan pozemské flotily. Vysvětlíte, proč jste bez příkazu změnili kurs!"

"Změna kurzu měla zabránit zničení lodi podle instrukce 590-I."

"Váš kurs je navigační hazard. Vraťte se na původní!"

V napjatém tichu uplynulo několik vteřin. Pak zář bitevní lodi ozářil rudý záblesk výfuků.

"Dokázals to!" zajásala Meta a objala Jasona tak prudce, že mu zapraskal hrudní koš. "Teď přijímá rozkazy od tebe, takže jí můžeš nařídít, aby nás vpustila dovnitř!"

"Nemyslím, že by to bylo tak jednoduché," namítl Jason. "Zatím se o to pokusím nějakou oklikou." Znovu zapnul vysílač a pokračoval esperantem:

"Změna kurzu vyhovuje. Udej důvod pro předchozí velkou spotřebu energie!"

"Meteorický déšť. Všechny materiály směřující k lodi musí být zničeny."

"Bylo hlášeno, že k tomu byly použity sekundární baterie. Souhlasí?"

"Souhlasí."

"Zásoba munice musí tedy být značně vyčerpána. Doplníme ji."

"Není třeba. Zásoby jsou stále nad minimální normou."

Jason zakryl mikrofon rukou a obrátil se k ostatním: "Trochu ukecaný komputer, nezdá se vám? Teď se na něj pokusím zatlačit z pozice nadřízeného a uvidíme, jak bude reagovat!"

"Vrchní velitel nesouhlasí s tvým názorem pokud jde o stav munice. Během sedmnácti hodin se dostaví k tvému skladištnímu prostoru zásobovací loď. Potvrď příjem depeše!"

"Potvrzuji. Zásobovací loď se musí ohlásit heslem rušícím stav konzervace, a to již ve vzdálenosti dvě stě kilometrů."

"V pořádku. Heslo bude vysláno. Pro kontrolu mi jej opakuj!"

Komputer bitevní lodi hned neodpověděl. Když mlčení již trvalo dvě vteřiny, Jason se zamračil a zvedl dva skřížené prsty.

"Žádanou informaci nelze poskytnout," ozvala se konečně odpověď.

"Připrav se na běžnou kontrolu odjišťovacího signálu. Má být vyslán radiem?"

"Souhlasí."

"Je to celá věta?"

"Ne."

"Tedy kódovaný signál?"

"Souhlasí."

"Nalejte mi něco ostrého," řekl otráveně Jason a vypnul mikrofon. Položím mu asi dvacet otázek, a to bude chtít se pekelně soustředit!"

Rozmluva s komputerem byla dlouhá a únavná, nakonec však na sebe navazující dotazy přinesly důležitou informaci. Jason si setřel pot s čela a podal svým druhům papír s poznámkami.

"Alespoň něco," oddechl si. "Kódový signál je desetimístné číslo. Jakmile ho zjistíme, konzervace lodi bude odblokována a plavidlo je naše."

"Stejně tak i peníze," připomněla radostně Meta. "Je náš komputer schopný vysílat desetimístná čísla tak dlouho, až narazí na to pravé?"

"Jistě. Mě napadlo totéž. "Neporazitelný" má dojem, že provádíme komunikační kontrolní test. Sdělil mi, že je schopen přijímat, opakovat a ověřovat až sedm set signálů za vteřinu. Náš komputer bude vrácené signály zachycovat a na každý odpovídat. Všechny budou pochopitelně procházet vylučovacími obvody a jakmile bude vyslán ten správný, obranné mechanismy "Neporazitelného" se vypnou."

"Tímhle trikem byste neoklamal ani desetileté dítě," poznamenal Kirk.

"Nikdy nepodceňuj komputerovu tupost. Zapomínáš, že je to stroj bez jakékoli představivosti. Ted' ale zkusím, jak to bude vůbec fungovat."

Rychle přeběhl prsty po klávesnici. Po chvíli zaklel, vstal a kopl do konzole.

"Není to k ničemu. Musíme prohnat komputerem desáté mocniny všech čísel od jedné do devíti, což při sedmi stech impulzech za vteřinu bude trvat pět měsíců!"

"Jenže my máme k dispozici jenom tři!" ozvala se zklamaně Meta.

"Ještě se v kalendáři vyznám, Meto, ale jinak ti děkuji za konstruktivní připomínku. V každém případě se o to aspoň pokusíme. Budeme postupně vysílat čísla od jedničky až do 9 999 999 999 ve skupinách po deseti." Současně vyzveme kódové oddělení loďstva, aby rovněž vysílalo. Možná, že některé z čísel bude správné, ale pravděpodobnost, že uhadneme potřebnou kombinaci v průběhu pouhých tří měsíců, které máme k dispozici, je jedna ku pěti. Stále je to však lepší, než nic. Nezávisle na této akci se současně budeme snažit vymyslet něco lepšího."

Velitelství loďstva vyslalo na pyrranskou loď malého muže jménem Shrenkly se zavazadlem plným magnetofonových pásek. Byl to vedoucí kódového oddělení a luštění šifer bylo jeho koníčkem. Svůj úkol na pyrranské lodi chápal jako největší příležitost, která se mu za celou dobu jeho nezáživné práce naskytla, a proto se ho radostně ujal.

"Jedinečná věc, opravdu jedinečná!" prohlásil nadšeně. "Tyto stoupající a klesající skupiny čísel nepřetržitě vysílaných... současně však budu promýšlet i kombinace a variace signálů, které..."

"Výborně, jen se do toho dejte," přerušil ho Jason a s úsměvem ho poplácal po zádech. "Později mě budete informovat, ted' však máme důležité jednání. Meto a Kirku - jdeme!"

"Na jaké jednání?" zeptala se překvapeně Meta, když ji Kirk tlačil ze dveří.

"To jsem si vymyslel, abych se zbavil toho otravy," usmál se Jason, když se mu podařilo protlačit Metu dveřmi na chodbu. "Necháme ho dělat co umí, a my se zatím poohlédneme po nějakém jiném způsobu jak se do lodi dostat."

"Myslel jsem si, že to, co říkal, by mohlo být zajímavé."

"Jistě, ale vezmeš si ho na starost ty a ne já. Ted' si budeme trochu namáhat mozky a uvidíme, na co přijdeme."

Namáhání mozků přineslo celou řadu zajímavých námětů, které se však vesměs ukázaly jako nerealizovatelné. Například vyslání miniaturního létajícího robota skončilo úplným fiaskem. Byli vysíláni stále menší a menší roboti, někteří velikosti pouhé mince, ale se stejně negativním výsledkem. Posedlí miniaturizační vášní, zhotovili cosi jako létající oko velikosti špendlíkové hlavičky, které za sebou vleklo kontrolní vlákénko, jímž byla do iontového pohonu oka přiváděna energie. To se dostalo k "Nezničitelnému" dokonce až na vzdálenost patnácti kilometrů, než je jeho bdělé senzory objevily a zničily.

Celá řada dalších brilantních nápadů rovněž zklamala. Obrovská loď plula dál majestátně kosmem, přijímala vysílané signály rychlostí sedm set čísel za vteřinu, a ve volných chvílích měnila v prach vše, co se k ní přiblížilo.

Všechny tyto pokusy byly časově náročné a poskytnutá lhůta k získání lodi se nebezpečně krátila. Jason dostal chronické bolení hlavy a špatně spal. Zdálo se, že problém je neřešitelný.

Seděl u komputru a krmil ho údaji o vzdálenostech, ve kterých byly jednotlivé předměty ničeny, když k němu přišla Meta.

"Budeš-li mě potřebovat, jsem u Shernklyho," oznámila.

"To mě těší!"

"Včera mě naučil používat frekvenční tabulky a dnes se mnou probere jednoduché číselné variace."

"Jak zajímavé!"

"Pro mne určitě. Nikdy jsem nic podobného nedělala, a kromě toho je to užitečná práce. Jedno z těch čísel totiž může být to hledané. Určitě to má větší cenu než to tvoje házení kameny, zejména když nám zbývají už jen dva dny!"

Vyšla z kajuty a praskla za sebou dveřmi. Jason si povzdechl u vědomí, že nezdár se neodvratně blíží, a nalil si sklenici "Starého Zabíječe únavy". V té chvíli se otevřely dveře a vstoupil Kirk.

"Máme k dispozici ještě dva dny," oznámil.

"Vřelé díky. Nevěděl bych to, kdybys mi to nepřišel říct. Je mi sice známo, že Pyrrané se nikdy nevzdávají, jenže tentokrát mám nejasné tušení, že tuto zásadu porušíme."

"Ještě nejsme poraženi. Můžeme ještě bojovat!"

"Typicky pyrranská odpověď. Jenže tentokrát není na místě. Přece si nemůžeme navléknout válečná brnění, vpadnout tam a všechno rozstřílet."

"Proč ne? Malé zbraně a nízkofrekvenční paprsky nám neublíží, takže stačí, když se vyhneme těžké kanonádě a jsme tam!"

"To je sice pravda. Zbývá jen zodpovědět malou otázku jak to provedeme. Víš to?"

"Ne. Ale ty už na něco přijdeš. Musíš si však pospíšet, protože nám zbývají už jen dva dny!"

"Ano, dva dny. Chápu, že pro vás je lepší zemřít než přiznat porážku. Navrhuji tedy tento postup: Vezmeme si bojové skafandry a poletíme k bitevní lodi za clonou balvanů. Až ty budou zničeny, spojíme se s nepřítelovými rozlišovacími centry, kterým oznámíme, že nejsme agresori v bojových skafandrech, ale plastické pivní sudy, na které stačí malokaliberní zbraně. Jejich projektily se od nás lehce odrazí, my přistaneme, vnikneme dovnitř, dostaneme za to miliardu kreditů a budeme žít šťastně až do smrti!"

Kirkovi zasvítily nadšením oči. "To je přesně, co mám na mysli. Ted' půjdu, a hned připravím skafandry."

"Než to uděláš, je třeba vyřešit jeden maličký detail, a sice, jak oznámíme těm rozlišovacím centrům, že..."

Jason se zarazil uprostřed věty. Jeho oči se rozšířily a prudce plácl Kirka po rameně. Mohutný Pyrran úder zřejmě ani nepocítil.

"Ano, přesně tak to uděláme!" zajásal Jason a vrhl se k počítači. Kirk trpělivě sledoval, jak počítač sytí číslicemi a cosi mumlá do magnetofonu. Zanedlouho přišla odpověď.

"Tady to máme!" Jason nadšeně zamával kotoučkem pásky. "Půjde to! Je jen třeba si uvědomit, že počítač na bitevní lodi není nic jiného než tupý počítač stroj, který počítá na prstech, i když rychle, a jedná pokaždé stejně, jak byl naprogramován. Stane se tedy toto: Jak známo, hlavní pohonné trysky jsou umístěné na zádi lodi což znamená, že tam je místo s nejmenší palebnou koncentrací. To znamená, že se tam může zaměřit pouze sto čtrnáct palebných věží. Rychlost jejich otáčení - to jest doba za kterou se otočí o sto osmdesát stupňů - je různá. Menší věže se otočí zhruba za vteřinu, velkým to trvá šest vteřin. To je jeden důležitý faktor. Druhý závisí na cíli. Rychleji letící balvany jsou ničeny dříve než velké, které však letí pomaleji. K tomu přistupuje další faktor jako kadence palby, úhel sklonu dělových hlavních a tak dále. Náš počítač to vše vzal v úvahu a dospěl k určitému závěru."

"Jakému?"

"Že by se nám to mohlo podařit. Budeme ukrytí ve shluku balvanů letících směrem k zádi "Neporazitelného". Musí to být množství balvanů, aby všechna velká děla byla na tento shluk namířená. My budeme obklopeni balvany stejné velikosti jako jsou naše skafandry, takže se na nás zaměří jen malokaliberní zbraně. V té chvíli poletí shluk mimořádně velkých balvanů směrem k lodní zádi, ale pod úhlem devadesáti stupňů. Bude však řízen tak, aby nepřekročil dvě stě kilometrovou hranici dříve, než se dostaneme do palby malých zbraní. Jakmile se tak stane a těžké balvany překročí tuto linii, komputer to zjistí a navede na ně těžká děla. Jakmile tato začnou pálit, zrychlíme náš let k zadním tryskám "Nepřemožitelného". Dřív, než se pak stačí těžká děla otočit a zaměřit se na nás, budeme u lodi a tryskami pronikneme dovnitř."

"To vypadá nadějně. Jaké bude časové rozpětí mezi okamžikem, kdy dosáhneme trysek, a okamžikem, kdy by na nás mohly zahájit palbu?"

"Jejich palebnou zónu opustíme šest desetin vteřiny před tím, než by se na nás mohly zaměřit."

"To nám bohatě stačí. Jdeme na to!"

Jason zvedl ruku. "Ještě okamžik. Pokud půjdeš ty, půjdu i já. Vezmeme si s sebou zbraně a hořáky. Jakmile jednou budeme v lodi, nečekám nějaké zvláštní potíže, ale i tak musíme být opatrní. Metě nic neříkej, půjdeme jen sami dva. Ona musí zůstat na lodi."

"Tři mají větší šanci, že projdou, než dva."

"Stejně tak dva než jeden. Pokud s tím nesouhlasíš, nepůjdu."

"Tak dobře," zamručel Kirk.

Meta byla plně zaujata svým novým koníčkem, kterým byly kódy a čísla, a to se jim právě hodilo. Mezitím kosmické lodi vrhaly bez ustání na "Nepřemožitelného" balvany se stále se zlepšující přesností, ale také se zvyšujícím se pocitem nudy, takže tato rutinní práce byla přenechána výhradně komputerům.

Zatímco probíhaly přípravy k akci, Kirk a Jason se oblékli do bojových skafandrů, které se podobaly více sudům než oděvům, a ověsili se zbraněmi. Kirk si navíc přibral potřebné speciální zařízení, zatímco Jason odpojil kontrolu průchozího otvoru, aby Meta nevěděla, že opustili loď. Oba pak potichu vyklouzli ven.

I když člověk tento manévr již mnohokrát opakoval a i duševně byl na něj připraven, vždy pocítil určitou stísněnost, když se začal volně vznášet v kosmickém prostoru. Lehce ztrácel orientaci, protože všechny směry byly náhle tytéž. Jason byl rád, že ho doprovází Kirk, který ve svém neforemném skafandru vypadal jako nějaké fantastické zjevení.

"Operace začíná!"

Mikrofony v jejich skafandrech se rozezvučely tímto hlášením, pak ale nastala doba, kdy se museli plně soustředit na svůj úkol. Komputer je informoval, že proti nim letí hradba obrovských balvanů, ale zatím nebylo nic vidět. Pak přišel příkaz, aby uhnuli stranou, a hned nato se objevily balvany, minuly je a zmizely v dálce. Podle další instrukce zvýšili rychlost svých skafandrů, aby se včas dostali do přesně určeného místa uprostřed pole letících skal.

Když se tak stalo, upravili svou rychlost tak, aby s letícím polem splynuli, pak zastavili pohon svých skafandrů a letěli setrvačností dál.

"Pamatuješ si dobře na všechny instrukce?"

"Ano," odpověděl Kirk.

"Přesto je zopakuj, když dovolíš. Už jenom proto, abych se uklidnil."

V dálce už bylo vidět bitevní loď, jevící se v prostoru jako malá lesknoucí se čárka.

"Nesmíme udělat nic, co by na nás upoutalo její pozornost," pokračoval Jason. "Kolem nás se bude dít spousta věcí, ale své motory nesmíme zapnout, leda v případě akutního nebezpečí. Pokud nás zasáhnou malokaliberní střely, bude to sice nepříjemné, ale současně to bude znamení, že velkokaliberní kusy jsou zaměřené jinam."

Pak ze strany přiletí hradba balvanů. My je sice neuvidíme, ale komputer nás včas upozorní, až se těžká děla zaměří na tento nový cíl, a pak vyrazíme. Jakmile nám naše radary oznámí, že jsme se dostali k lodi na vzdálenost jedenácti set metrů, velká děla se již nemohou stočit natolik, aby nás zasáhla. V té chvíli začneme brzdit, abychom se neroztřístili o loď - prakticky máme vyhráno. Takže na shledanou ve výfukové trysce "Nepřemožitelného!"

"Co když komputer bitevní lodi zjistí, že tam jsme a zapne motory, aby nás vypudil. Nezůstal by z nás ani škvarek!"

"Také jsem na to myslel. Můžeme jen doufat, že komputer ve své tupé jednostrannosti na to nepřijde."

Prostor kolem nich se rozzářil oslňujícím světlem výbuchů. Průzory jejich skafandrů automaticky potměly, ale exploze byly tak mohutné, že to mnoho nepomohlo. Byl to zvláštní pocit. Kolem nich se rozpoutalo peklo, ale k uším jim nedolehl sebemenší zvuk.

Necelých sto metrů od nich se balvan velikosti menšího domu změnil v oblak páry. Jason ve svém skafandru se instinktivně přikrčil.

Zkáza kolem nich pokračovala, až naprosté ticho bylo náhle přerušeno ohlušující explozí a Jasonův skafandr se prudce otřásl.

Byl zasažen malokaliberním nábojem! I když s tím počítal, byl to pro něho otřesný zážitek, který však pominul stejně rychle jako nastal. Hned nato se v mikrofonu ozval povel: "Vpřed!"

"Vpřed, Kirku, vpřed!" přímo zařval a nastavil rychlost svého skafandru na nejvyšší stupeň.

Zrychlení jím tak otřásl, že se mu stěží podařilo vypnout zatemnění průzorů. Hned nato zasténal, když mu záře vybuchující hmoty kolem něho projela očima. Stačil však včas zahlédnout kulatou plochu lodní zádě s otvorem hlavní trysky podobným obrovskému temnému oku.

Plocha rostla, až vyplnila téměř celý obzor. V té chvíli mu radar oznámil, že právě překonal hranici jedenácti set metrů, za níž se už velká děla nemohla k němu stočit. Zbývalo však nebezpečí, že se rozbije prudkým nárazem na lodní zád'.

Rychle zapnul zpětný chod svého skafandru a setrvačný náraz ho tak ochromil, že na chvíli ztratil orientaci. Ještě zahlédl, jak se před ním objevil temný otvor, který se rychle zvětšoval, až zakryl celý obzor. Vnikl do něj, a když se zapojilo přistávací zařízení, tlak povolil.

Napadlo ho, zda se to podařilo také Kirkovi. Zastavil se a volně se vznášel uvnitř obrovské trysky, když tu přiletělo cosi shora, odrazilo se od něho a těžce narazilo na stěnu roury.

"Kirku!"

Jason uchopil bezvládnou postavu, která se po prudkém nárazu odrazila od stěny a posvítit na ni.

"Kirku!" - Žádná odpověď. "Kirku, žiješ?"

"Přiletěl... jsem rychleji... než jsem chtěl!"

"To vidím. Hlavně, že jsi tady. Teď rychle do práce, než komputer zjistí, že jsme tu, a spálí nás!"

Toto nebezpečí se nedalo podceňovat. Rychle vybalili molekulární řezací aparát, což byl jediný nástroj schopný proříznout pevné stěny tryskové komory.

Práce s proražením kulatého otvoru si vyžádala plné dvě minuty horečné práce, při níž každá vteřina byla naplněna očekáváním hrůzné smrti ve žhavých výfukových plamenech.

Naštěstí se nic takového nestalo. Otvor byl vyříznut, Kirk jím prolezl a zapnul pohon svého skafandru. Ve vteřině zmizel v temnotě a Jason ho následoval.

Po chvíli se ocitli v jasně osvětlené strojovně, když z otvoru proraženého do výfukové roury vyšlehl oslnivý záblesk.

"Chytrý komputer, to se musí uznat," poznamenal Jason. "Ještě, že jsme si pospíšili!"

Kirka jakoby vůbec nezajímalo, jakému nebezpečí unikli. Vrhł se ke stěně strojovny, a když ho Jason dostihl, viděl, že má v ruce velký nákres v kovovém orámování.

"Plán celé lodi, strhl jsem ho se zdi," vyhrkl Kirk vzrušeně. "Centrální kontrola je tímto směrem. Rychle!"

"Vždyť už jdu," zamručel Jason, snaže se udržet krok s uhánějícím Kirkem, což nebylo nijak snadné.

"Opravářští roboti," poznamenal, když spatřil v dlouhé chodbě stojící postavy. "Ti nám neublíží!"

Ještě ani nedořekl, když dva z nich na ně namířili svářecí pistole. Kirkova zbraň dvakrát zableskla a oba roboti se rozlétli na kousky.

"Opravdu dobrý komputer," pochvaloval si Kirk. "Všechno, co může, nasadí proti nám. Dávej pozor a kryj mi záda!"

Na další řeči nebyl čas. Hnali se kupředu, přičemž často měnili směr, aby obrana netušila, že mají namířeno do centrálního dispečinku. Každý stroj, který potkávali se snažil je zastavit. Hospodářští roboti se na ně vrhali s košťaty, pánvemi a sekáčky, televizní obrazovky vybuchovaly, když kolem nich probíhali, vzduchotěsné dveře se snažily je zachytit a podlaha nabitá elektřinou sržela modravými blesky.

Byla to bitva, ale pokud si dávali pozor, byla to jednostranná záležitost. Jejich skafandry byly prakticky nezničitelné, a navíc izolované proti elektřině. Rozhodující roli však hrála skutečnost, že Pyrrané jsou nejlepšími bojovníky celé Galaxie.

Konečně se dostali ke dveřím s nápisem "Centra kontrolo", které Kirk bez rozmyšlení propálil.

Uvnitř bylo přímo asepticky čisto a všechna světla svítila.

"Tak jsme tady," zavýskl Jason a sňal přilbu, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. "Miliarda kreditů je naše! Porazili jsme tu hromadu pichlavého železa!"

"TOTO JE POSLEDNÍ VAROVÁNÍ," zazněl dunivý hlas. Jejich pistole se bleskurychle otočily směrem odkud přicházel, ale byl to jen tlampač.

"TATO VÁLEČNÁ LOĎ BYLA NAPADENA A OBSAZENA NELEGÁLNÍM ZPŮSOBEM. NAŘIZUJI VÁM, ABYSTE BĚHEM PATNÁCTI VTEŘIN LOĎ OPUSTILI, JINAK BUDE ZNIČENA. JSOU V NÍ ROZMÍSTĚNY NÁLOŽE, KTERÉ ZAJIŠŤUJÍ, ABY NEPADLA DO NEPŘÁTELSKÝCH RUKOU. - PATNÁCT..."

"Za patnáct vteřin to není možné!" zavyl Jason.

"Rozstřílíme centrálu!"

"To nemá smysl. Destrukční kontrola tady určitě není!"

"DVANÁCT."

"Co budeme dělat?"

"Nic. Nemůžeme dělat absolutně nic."

"OSM."

Oba na sebe beze slova pohlédli. Jason napřáhl ruku a Kirk ji stiskl.

"SEDM."

"Tak sbohem," řekl Jason, pokoušeje se o úsměv.

"ČTYŘI."

"TŘI."

V tlampači to zahrčelo a mechanický hlas tlampače změnil tóninu:

"BYL ZRUŠEN STAV KONZERVACE. OBRANNÉ PROSTŘEDKY JSOU DEZAKTIVOVÁNY. OČEKÁVÁM INSTRUKCE."

"Co - co se to stalo?" blekotal Jason.

"ZACHYTL JSEM SIGNÁL RUŠÍCÍ STAV KONZERVACE. OČEKÁVÁM INSTRUKCE."

"Právě včas," Jason obtížně polkl slinu. "Právě včas."

"Neměli jste se do toho pouštět beze mne," řekla Meta podrážděně. "To vám nikdy nezapomenu!"

"Nemohli jsme tě vzít s sebou. Máš pro mě větší cenu než miliarda kreditů!"

"To je ta největší poklona jakou jsi mi kdy řekl!" Usmála se a prudce ho políbila, zatímco Kirk se zájmem přihlížel. Když polibek skončil, poznamenal zdánlivě nezúčastněným hlasem:

"Mohla bys mi laskavě říct, co se vlastně stalo? Jak to, že komputer zjistil to správné kódové číslo?"

"Jistě. Já jsem je zjistila."

Nastalo napjaté ticho. Meta se usmála a znovu Jasona políbila.

"Už jsem vám říkala, že jsem se začala zajímat o kódy a čísla. Je to úžasně zajímavé a napínavé, hlavně jde-li o válečnou problematiku. Shrenkly mi vysvětlil zásady kombinatoriky, a já se o jednu jednoduchou pokusila, a sice nahradit písmeno A jedničkou, B dvojkou a tak dál. Snažila jsem se slovo nahradit číslicemi, ale vyšlo mi 81122021, což je o dvě místa menší. Pak mi ale Shrenkly řekl, že pro každé písmeno musím použít dvě čísla, jinak při transkripci vzniknou problémy. Například když pro písmeno A použiješ číslici 1 namísto 01. Tak jsem přidala ke dvěma jednomístným číslicím nulu, a tím dostala desetimístné číslo, vložila je do počítače - a bylo to!"

"Jak je to možné, žeš trefila do černého hned při prvním pokusu?" zeptal se vyjeveně Jason.

"Tos tedy měla z pekla štěstí!"

"Ani ne. Tisíckrát jsi mi tvrdil, že vojenští páni mají jen málo představivosti. Proto jsem si zvolila to nejjednodušší slovo, podívala se do esperantského slovníku..."

"Že to bylo slovo haltu?"

"Ano. Převodla jsem je do číslic, a bylo to."

"Co znamená haltu?" zeptal se zvědavě Kirk.

"Stop," řekl Jason. "Docela obyčejný povel - stop."

"Mám dojem, že bych to také svedl," zamručel Kirk. "Teď ale pro peníze a pak rovnou domů!"

přeložil Miroslav Marian